

De loin aussi d'ici : **Michael Dans - Danny Devos - Emilia Ukkonen**
Erik Van Lieshout - Emmanuel Van der Auwera

invited by **HELD**

13 december 2015 – 14 februari 2016 / Donderdag tot zaterdag, 14.00 – 18.00, zondag op afspraak

mariondecannière artspace biedt een platform aan onafhankelijke curatoren die samenwerken met zowel beginnende als met meer gevestigde kunstenaars. Dit eerste seizoen 2015-2016 bijt **HELD** (Wilfried Huet, Dirk Engelen, Stella Lohaus en Isabel Devriendt) de spits af.

Voor deze tweede tentoonstelling in mariondecannière artspace nodigt **HELD** onder de titel 'De loin aussi d'ici' (Christian Dotremont) vijf kunstenaars uit die de donkere kant van het leven op een heel eigen en heel diverse manier tot uiting brengen.

De meervoudige praktijk van **Michael Dans** (België, 1971) strekt zich uit van installatie tot tekening en fotografie en varieert van het monumentale tot het intimistische. Wat de verschillende projecten verbindt is een eerder gotische humor die zich uit in beelden zoals doodskisten, skeletten en andere rauwe beelden zoals die te zien zijn op zijn fotografische blog, L'Enfer (de hel).

De volgende werken zijn te zien:

'Le feu intérieur', Chinese inkt op papier, 296 x 200cm, 2009

'Pan', kleurenfoto, inkjet op Hahnemühle 325gr., 2015

'Eurynome', zwart-wit foto, inkjet op Hahnemühle 325gr., 2015

'Léviathan', kleurenfoto, inkjet op Hahnemühle 325gr., 2015

'Belzébuth', kleurenfoto, inkjet op Hahnemühle 325gr., 2015

'Bélial', kleurenfoto, inkjet op Hahnemühle 325gr., 2015

'Astaroth', kleurenfoto, inkjet op Hahnemühle 325gr., 2013

Zonder Titel, kleurenfoto, inkjet op Hahnemühle 325gr., 2013

Danny Devos (Vilvoorde - België, 1959). Sedert 1979: honderd zestig performances in zesenvestig steden in twaalf landen; drieëntwintig solo tentoonstellingen in dertien steden in zeven landen; honderd groepstentoonstellingen in dertig steden in negen landen; twee honderd negenentwintig artikels in vier en zeventig tijdschriften en kranten; negenenvijftig catalogi bij vier en zeventig uitgevers; drieëntwintig projecten op clubmoral.com; volledige catalogus op performan.org; zesendertig video's op youtube.com; zestien dj-sets op podomatic.com; zeven honderd dertig posts op wheniwas-buyingyouadrinkwherewereyou.blogspot.com; vijfhonderd vijftig posts op theyeshavit.blogspot.com; twee honderd en zesenvestig posts op theartistsbookshelf.blogspot.com; twee honderd elf posts op onkawaraisnotdead.blogspot.com; drieëndertig posts op stakeholderddv.blogspot.com; vier pagina's en drie applicaties op facebook.com; een e-mailadres.

De volgende werken zijn te zien:

'DONALD JUDD'S YOUNG LIFE WAS LIKE A FLOWER IN BLOOM' 2. Houten schuiven, grond, kleurrijke planten, 2015

Oude houten schuiven gevuld met kleurrijke planten als een verwijzing naar de minimalistische sculpturen van Donald Judd.

'VICTOR WOODCARVING WITH POWER TOOLS', Elektrische motor, zaag, boek, mixed media, 2015

Victor is een elektrische zaag die stilaan het boek "Woodcarving with Power Tools" van Ralph E. Byers, voor het eerst uitgegeven in 1959, doorzaagt.

Emilia Ukkonen (Finland, 1983) studeerde aan de Academie van Schone Kunsten van Helsinki en aan het Koninklijk Instituut voor Kunst in Stockholm. Zij werkt momenteel in Helsinki en Turku, Finland maar is ook te zien in verschillende Europese grootsteden. Emilia Ukkonen's werk is tentoongesteld zowel in Finland als in het buitenland, zoals Kunsthalle Helsinki, Design Museum Helsinki, Helsinki City Art Museum Kluuvi gallery, Prague Triennale en Galerie Crèvecoeur in Parijs. Zij gebruikt voornamelijk bewegende beelden maar voelt zich evengoed comfortabel met andere media. Emilia Ukkonen werd gelauwerd met de Palokärki-prijs van de Finse kunstenaarsvereniging in 2008.

De volgende werken zijn te zien:

'Monologi / Monoloog', video (6'13"), 2014

'Monoloog'. Een zelf ingenomen man heeft een verbale diarree. Bij een maaltijd zet hij zijn narcistische observaties uiteen voor een niet geziene en stilzwijgende tafelgenoot, zichzelf herhalend ad nauseum, zich onbewust van de gêne die de kijkers ervaren.

'The Lost Dog', video (13'56"), 2014

'The Lost Dog' vindt zijn oorsprong in een sociaal kunstproject waarbij Emilia Ukkonen zelf heeft getracht de verschillende mensen te bereiken achter deze telefoonnummers die worden vermeld op de posters. Hoe komt het dan dat een sociaal kunstproject uitdraait tot een serie harassment oproepen? Was dit enkel een van de vele sociale kunstprojecten die verkeerd afliepen? Dit heeft haar gebracht tot het in vraag stellen van de leefbaarheid van sociale kunstprojecten. Ukkonen betwijfelt de attitudes en ideologieën die aan de basis liggen van de eisen die gesteld worden aan kunstenaars om rechtstreeks te interageren met een publiek dat verondersteld wordt enigszins onkundig te zijn en iets 'nuttigs' van de kunstenaar te verwachten. Kan een kunstenaar gedwongen worden in de rol van sociale werkers, opvoeders en kunst faciliterende figuren? Misschien is het beter om het brede publiek zelf de keuze te laten van wat zij wel of niet van kunst verwachten en, wanneer er iets is dat het brede publiek dan wel verwacht dan kunnen we het wellicht beter aan hen overlaten om uit te maken wat zij wensen eerder dan hen te trachten duidelijk te maken wat dat is. Als er al zoiets is als de stem van het publiek en als de kunstenaar bereid is te luisteren, dan is het wellicht beter gewoon te luisteren.

De Nederlandse kunstenaar **Erik van Lieshout** (Deurne – Nederland, 1968) maakt cartoonachtige tekeningen, collages en films die gedeeltelijk documentair en gedeeltelijk performatief zijn. Hij focust op persoonlijke en politieke omstandigheden en overstijgt grenzen door zijn meest kwetsbare en gênante kanten kenbaar te maken en pijnlijke gemeenschapskwesties publiek te maken.

Recente solo tentoonstellingen zijn o.m.: "I'm in Heaven" in de Anton Kern Gallery New York en "Private View" bij Maureen Paley, London. Recente groepstentoonstellingen zijn o.m.: "Political Populism" in de Kunsthalle Wien, "Duh?" in de Focal Point Gallery, Southend-on-Sea, "Scenes for a New Heritage: Contemporary Art from the Collection" in het MOMA New York en Manifesta 10 in de Hermitage in Sint-Petersburg.

Volgend werk is te zien:

'UP!', 2005. Dv overgezet op dvd, kleur, klank, (18'). Hout

Met video, sculptuur, foto en een installatie ontplooit **Emmanuel Van der Auwera** (Anderlecht - België, 1982) noties als het zichtbaar maken van het onzichtbare, het onbeschrevene, het afwezige of de ledigheid. Er verschijnt een kritische perceptie van de realiteit uit de politieke, historische of wetenschappelijke context en referentie die het werk schraagt. De dingen waarmee Van der Auwera inter-ageert zijn op de rand van verandering, zich begevend in een metamorfose. Een modern overgangsritueel voor een tiener op het web (in 'A certain amount of clarity'), het mechanisme van het neurale cognitieve ('Cabinet d'affects'), het drukken van een krant ('Enveloppe another day'). Deze fenomenen stellen de verschillende dimensies van realiteit in vraag en leiden tot situaties die de eigen logica deconstrueren en blootstellen waardoor wij uitgenodigd worden op onze beurt onze eigen relatie met de wereld in vraag te stellen. Van der Auwera reflecteert op deze interne contradictie, gaat op zoek naar randverschijnselen en de fenomenen die zich voordoen op de rand van het wettelijke, van het eigene en de identiteit, van het werkteritorium van controle software en bewakingscamera's.

Getoond wordt:

'Home', multi-channel video installatie, 2015

Uitgezonden naar de wildernis van een woest gebied keert een man terug tot zichzelf bij het betreden van zijn woning. 'HOME' focust op het motief van zijn thuiskomst, een cultureel symbool in America. De bepaling van de buitenomgeving van de wereld wordt open gelaten in tegenstelling tot de innerlijke ruimte van de groep, net zoals wanorde kan gedefinieerd worden door orde. Het motief van de thuiskomende soldaat is in ruime mate begrepen door de echtgenotes van soldaten, terwijl de intrede van de sociale media de familiestructuur heeft veranderd door toevoeging van een nieuwe, stilzwijgende partner. Deze nieuwe aanwezige wijzigt de emotionele structuur en norm van de thuiskomst en brengt vreugde bij de globale waaier van representatie strategieën. De weergave van de kwispelende familieviervoeter bij het zien van de soldaat is een terugkomend patroon bij honderden gefilmde 'homecomings'. Honden en mensen die volledig opgaan in het opperste geluk de oorlog te hebben overleefd opengesteld voor de camera van de wereld zetten ons aan tot nadenken over een nieuwe gemeenschappelijke basis voor de notie van mensheid en hoezeer het beeld van de oorlog voor eeuwig veranderd is.